

Arrest

nr. 215 119 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 september 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 februari 2016 en dient op 3 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische moslim. U bent in 1996 geboren in de stad Jalalabad, u hebt één oudere broer en één jongere zus. Uw moeder is Pashtun en uw vader is Tadjiek, u bent zelf Tadjiek. Toen u twee jaar oud was verhuisden u en uw familie wegens de algemene veiligheidssituatie naar Pakistan. In Pakistan verbleef u samen met uw familie drie tot maximum vijf jaar in een vluchtelingenkamp. Na deze periode vestigden jullie zich opnieuw in Afghanistan, deze keer in de wijk Karte Naw van de stad Kabul, waar u verbleef tot kort voor uw vertrek naar België.

U voltooide de middelbare school in Kabul en werkte nadien samen met uw broer R(...) in een kledingzaak in de wijk Karte Naw waar jullie ook alcohol verkochten. U baatte deze winkel uit samen met een kennis van uw broer, B(...) Y(...) genaamd. Op een dag in de herfst van 2015 ontstond er een discussie tussen uw broer en B(...) Y(...) omdat deze laatste een bedrag van ongeveer 5000 dollar had uitgeleend aan enkele cliënten. De discussie ontaardde in een gevecht tussen uw broer en B(...) Y(...), u wilde tussenkomen en duwde B(...) Y(...) per ongeluk tegen een venster. Het vensterraam brak, B(...) Y(...) viel op het glas en raakte ernstig gewond aan zijn buik. Aangezien B(...) Y(...) de zoon van het beruchte parlamentslid Mullawi Tarakhel was, vreesden u en uw broer represailles. Jullie lieten B(...) Y(...) gewond achter en liepen weg. Uw ouders en uw broer besloten dat het voor de hele familie het beste was om Kabul onmiddellijk te verlaten. Jullie vluchtten met het hele gezin naar een oom langs moederszijde die in het dorp Shalotay woont, in het district Chawkay van de provincie Kunar.

U verbleef een tiental dagen bij deze oom toen enkele talibanstrijders een brief aan hem bezorgden. In deze brief stond geschreven dat u en uw broer werkten onder het bewind van buitenlanders en dat jullie zich beiden bij de taliban moesten aansluiten, op straffe van vergelding. Daarnaast raakte uw broer ook gewond bij een aanval van de taliban op een trouwfeest. Het trouwfeest was georganiseerd door vrienden van uw oom, de taliban viel het feest aan omdat er muziek werd gespeeld. Uw broer raakte gewond door een kogel in zijn voet. U was zelf niet aanwezig op dit feest.

Intussen kwam u via uw oom langs vaderszijde, D(...) M(...) genaamd, te weten dat er een politieonderzoek tegen u liep omdat de overheid te weten was gekomen dat u in Kabul alcohol had verkocht. Uw oom had deze informatie vergaard via zijn contacten bij de overheid. U vermoedde dat B(...) Y(...) uit wraakoverwegingen een klacht tegen u had ingediend zodat u gearresteerd zou worden.

U verliet Afghanistan in de herfst of winter van 2015, na een twintigtal dagen in het dorp Shalotay verbleven te hebben. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije en Servië door naar België. Op 4 januari 2016 en op 20 januari 2016 werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije. U kwam op 19 februari 2016 toe in België en op 3 maart 2016 diende u uw asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw familie is intussen teruggekeerd naar een onbekende verblijfplaats in Kabul.

Sinds uw aankomst in België kampt u met ernstige psychologische problemen. U werd van 19 mei 2017 tot 29 juni 2017 opgenomen in de PAAZ-afdeling (Psychiatrische Afdeling in een Algemeen Ziekenhuis) in het Ziekenhuis Oost-Limburg te Genk.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, afgeleverd op 21 juli 2013 te Kabul; een originele officiële Engelse vertaling van uw taskara; uw originele diploma van de middelbare school, afgeleverd op 26 hut 1392 (17 maart 2014) te Kabul; de originele enveloppe waarmee uw documenten naar België werden opgestuurd; de originele rekruteringsbrief van de taliban, afgeleverd op 20 qaws 1394 (11 december 2015) in de provincie Kunar; een originele officiële Engelse vertaling van deze brief; een aanklachtbrief opgesteld door de politie op 4 qaws 1394 (25 november 2015) wegens uw betrokkenheid bij de verkoop van alcohol; een originele Engelse vertaling van deze aanklacht; een origineel psychiatrisch verslag van dokter C(...) M(...) en dokter J(...) B(...), opgesteld op 28 juli 2017 te Genk; een brief van uw advocate aangaande uw psychologische toestand, opgesteld op 21 september 2017 te Turnhout, met de volgende stukken in bijlage: een kopie

van een bewijsstuk van Apotheek K. L(...) BVBA omtrent de medicatie die u moet nemen, opgesteld op 4 september 2017 te Bilzen; en een kopie van uw vrijwilligersovereenkomst bij een sociaal restaurant, opgesteld op 7 augustus 2017 te Bilzen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor wraakacties door B(...) Y(...) en diens familie, vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, en vrees voor overheidsbestrafing wegens uw betrokkenheid bij de verkoop van alcohol. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat geen geloof kan worden gehecht aan uw dispuut met uw zakenpartner B(...) Y(...). Ten eerste werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS over de identiteit van uw zakenpartner. Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat er ruzie was ontstaan met uw zakenpartner genaamd A(...) S(...) (zie verklaring DVZ, vraag 3.5), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat deze persoon B(...) Y(...) heette (CGVS p.19-24). Geconfronteerd met de opmerking dat u voordien een andere naam had vermeld voor deze collega, was u niet in staat om spontaan een andere naam te noemen maar vroeg u daarentegen louter welke naam u dan vermeld zou hebben. Toen u gezegd werd dat u voordien de naam 'A(...) S(...)' had opgegeven, antwoordde u dat uw vervolger twee namen heeft (CGVS p.23). Deze verklaring kan niet overtuigen omdat u kort daarvoor reeds gevraagd was of B(...) Y(...) ook een andere naam had, waarop u geantwoord had dat u dat niet wist. Er was u ook gevraagd of B(...) Y(...) soms met een bijnaam werd aangesproken, waarop u ontkennend had geantwoord. U had daarnaast ook bevestigd dat er geen andere mensen in de winkel werkten (CGVS p.20). Het feit dat u, eens geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, meteen weer stelde dat B(...) Y(...) toch twee namen heeft, toont aan dat u uw verklaringen willekeurig aanpaste naargelang de vragen die u gesteld werden. Na confrontatie met de tweede naam, bevestigde u dat B(...) Y(...) deze tweede naam in Afghanistan gebruikte maar u herinnerde zich niet in welke situaties of wanneer B(...) Y(...) dan van naam wisselde. Evenmin had u een idee vanwaar zijn tweede naam afkomstig zou zijn (CGVS p.23). Het is niet aannemelijk dat u plots stelde dat B(...) Y(...) dan toch twee namen heeft, maar dat u geen idee had wanneer of waarom hij gebruik maakte van deze tweede naam. Nochtans werkte u gedurende vier of vijf jaar samen met B(...) Y(...) en stond u ongeveer twee keer per week met hem in de winkel, waardoor het niet onredelijk is zulke kennis over zijn identiteit van u te vragen, temeer daar u bij DVZ spontaan zelf zijn andere naam vernoemd had. Uw tegenstrijdige verklaringen en uw gebrek aan kennis hieromtrent doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Met het oog op een heldere lezing van onderhavige beslissing wordt hierna enkel verwezen naar de naam 'B(...) Y(...)' om uw zakenpartner aan te duiden, overeenkomstig uw meest recente verklaringen.

Ten tweede legde u bij DVZ en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over uw betrokkenheid bij de ruzie met B(...) Y(...) en de frequentie van deze ruzies. Bij DVZ zei u dat u zelf ruzie had gekregen met uw zakenpartner. U zou hem meermaals gevraagd hebben om het uitgeleende geld terug te vragen aan de cliënt. Omdat jullie deze welbewuste cliënt nadien nooit meer terugzagen, ontstond er ruzie tussen u en B(...) Y(...). U verklaarde dat jullie ruzies eerst verbaal waren, maar dat de situatie op een dag ontaardde in een fysieke verwikkeling tussen u en B(...) Y(...), en dat uw broer R(...) toen ook aanwezig was. U situeerde uw ruzie met B(...) Y(...) ongeveer 7 à 8 maanden voor uw vertrek uit Kabul (verklaring DVZ, vraag 3.5). Hieruit blijkt duidelijk dat u herhaaldelijk discussies had met B(...) Y(...), dat deze mondelinge ruzies rechtstreeks tussen u en B(...) Y(...) gevoerd werden, en dat u meteen na het incident Kabul had verlaten. Bij het CGVS schetste u daarentegen een heel ander beeld. Toen u bij het CGVS gevraagd werd hoe de discussie tussen u en B(...) Y(...) ontstaan was, antwoordde u dat B(...) Y(...) een discussie had met uw broer, dat zij begonnen te vechten en dat u enkel tussenbeide kwam om de twee uit elkaar te halen. Jullie lieten B(...) Y(...) gewond liggen en verlieten Kabul onmiddellijk na deze gebeurtenis, met de hele familie. U zei dat u zelf nooit met B(...) Y(...) gesproken had over het uitlenen van het geld, noch met uw broer, en dat u voordien nooit een discussie hebt gehad met B(...) Y(...) (CGVS p.23-25). Hieruit blijkt aldus dat initieel enkel uw broer en B(...) Y(...) betrokken waren bij het geschil, dat u persoonlijk geen enkel mondeling dispuut hebt gehad met B(...) Y(...), en dat uw eerste fysieke confrontatie met B(...) Y(...) meteen ook de laatste confrontatie was. Dit beeld stemt dan ook allerm minst overeen met wat u bij DVZ beschreven had. Geconfronteerd met deze verschillen zei u dat u bij uw huidige verklaringen bleef en ontkende u dat u bij DVZ iets anders

had verklaard (CGVS p. 31). Een loutere ontkenning van uw vroegere verklaringen kan echter niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bovendien had u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS bevestigd dat het interview bij DVZ goed verlopen was. U kon zich niet meer herinneren of de tolk bij DVZ achteraf het verslag van dit interview aan u had voorgelezen, maar u zei wel dat u er de belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vertellen (CGVS p.3). Het feit dat u bij het CGVS een heel ander verloop van gebeurtenissen weergeeft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde legde u bij DVZ en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over uw kennis aangaande de inhoud van de discussie met B(...) Y(...). Bij DVZ zei u dat hij 40 000 afghani (ongeveer 586 dollar) had uitgeleend aan een klant van jullie, J(...) genaamd. U vroeg B(...) Y(...) meermaals om het geldbedrag terug te eisen, maar jullie zagen J(...) niet meer terug zodra hij het geld had ontvangen (verklaring DVZ, vraag 3.5). Hieruit blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van de concrete details over de inhoud van de discussie, nl. de identiteit van de persoon die het geld had geleend en het exacte geldbedrag dat deze persoon had geleend. Bij het CGVS daarentegen zei u dat u dacht dat de discussie over geldzaken ging, dat B(...) Y(...) geld had uitgeleend aan iemand maar dat die persoon het niet kon terugbetalen. U wist niet aan wie B(...) Y(...) het geld had uitgeleend omdat jullie veel klanten hadden, maar u vermoedde dat het over een paar mensen ging. U zei dat u geen informatie had over het bedrag dat hij had uitgeleend, maar u maakte een schatting van ongeveer 5000 dollar (ongeveer 341 000 afghani). U wist niet waarom B(...) Y(...) het geld had uitgeleend, noch wanneer (CGVS p.24-25). Hieruit blijkt dan weer dat u niet op de hoogte was van concrete details over de inhoud van de discussie, en dat de informatie die u uiteindelijk gaf niet overeenstemmen met de details die u bij DVZ vermeld had. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bleef u bij uw laatste verklaringen en zei u dat u bij uw eerste interview misschien een fout had gemaakt over het geldbedrag (CGVS p.31). Zoals hierboven reeds gesteld is dit geen afdoende verklaring omdat u uw voorafgaande verklaringen louter ontkende zonder enige verduidelijking te bieden, en omdat u voordien bevestigd had dat uw interview bij DVZ goed verlopen was (CGVS p.3). Ter verklaring verwees u ook naar uw psychologische toestand waardoor bepaalde zaken voor u soms niet zo duidelijk zouden zijn (CGVS p.31). Zoals verder aangetoond in onderhavige beslissing, kan ook dit echter niet beschouwd worden als verschoningsgrond (zie infra, bespreking psychiatrisch attest).

Ten vierde legde u dermate vage verklaringen af over de huidige leefomstandigheden van uw familie, dat de aannemelijkheid van uw algehele relaas op ernstige wijze aangetast wordt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel degelijk kennis had over bepaalde elementen over de huidige situatie van uw familieleden, maar niet over aspecten van hun leefomstandigheden die direct gerelateerd zijn aan uw vervolgingsrelaas. U wist bijvoorbeeld wél dat uw broer verloofd is met een meisje van dezelfde stam en dat zij tot nu toe nog niet gehuwd zijn en geen kinderen hebben (CGVS p.7). U wist dat uw zus momenteel bij uw familie verblijft en dat ze nog niet gehuwd is (CGVS p.8). U was ook op de hoogte van het feit dat uw familie huur moet betalen voor het huis waar ze momenteel verblijven (CGVS p.9). Daarentegen legde u onaannemelijk vage verklaringen af over elementen die verband houden met uw eigen asielrelaas. Zo had u bij DVZ aangegeven dat uw ouders, zus en broer op het moment van uw interview nog in Kunar woonden (zie verklaring DVZ, punt 13 en 17). Bij het CGVS zei u dat ze allen inmiddels weer in Kabul wonen (CGVS p.5-7 en p.26). U had evenwel geen idee had hoe lang zij nog in Kunar zijn blijven wonen nadat u Afghanistan verlaten had. U wist niet niet waar in Kabul uw ouders en zus nu wonen. U wist evenmin of uw broer momenteel bij uw ouders woont dan wel ergens anders. Uw gebrek aan kennis hieromtrent is opmerkelijk, temeer daar u zei dat u uw broer elke keer kan spreken als u uw familie opbelt (CGVS p.8). Overigens staat op de enveloppe waarmee uw broer R(...) u uw documenten had toegestuurd, eveneens een adres in de wijk Karte Naw vermeld (CGVS p.17; zie stuk 5). Voorts zei u dat uw vader vroeger een textielzaak had en dat hij zijn winkel had moeten stopzetten wegens jullie vlucht naar Kunar, maar u had geen idee welke beroepsactiviteiten uw vader momenteel uitoefent. U zei dat uw vader momenteel wel werkt maar u weet niet wat voor soort werk hij dan doet, en u zou het hem evenmin gevraagd hebben (CGVS p.6-9). U had geen idee waar uw broer momenteel precies verblijft en wat hij doet om in zijn levensonderhoud te voorzien, hoewel hij met net dezelfde problemen ten aanzien van B(...) Y(...) en de taliban zou kampen als u. Ter verklaring voor uw vage verklaringen over zijn veiligheidssituatie zei u dat uw bedreigers niet weten dat uw broer terug in Kabul is. U vermoedde dat uw bedreigers menen dat uw broer mee naar Europa is gevlucht, omdat in die periode enorm veel mensen naar Europa trokken (CGVS p.28). Geconfronteerd met de opmerking dat het merkwaardig is dat u geen idee hebt hoe uw familie zich momenteel redt uit de problemen waarvan u zelf mede de oorzaak bent, antwoordde u dat u er nooit naar gevraagd hebt (CGVS p.9-10). Nochtans verklaarde u eveneens ongeveer wekelijks contact te hebben met uw ouders en had u zelfs twee dagen voor uw gehoor bij het CGVS nog via Messenger contact met uw ouders (CGVS p.6). Zoals

hierboven reeds vermeld zei u ook dat u, elke keer als u met uw ouders contact opnam, uw broer kon spreken. U had hem ook zeer recent voor uw gehoor bij het CGVS nog gesproken (CGVS p.8). Gezien de frequentie van jullie contact, kan het niet overtuigen dat u dermate vage verklaringen aflegt over aspecten aangaande de leefsituatie van uw familie die direct voortvloeien uit uw vervolgingsrelaas.

Vervolgens dienen enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij uw vrees om strafrechtelijk vervolgd te worden wegens uw betrokkenheid bij de illegale alcoholverkoop. Ten eerste dient benadrukt te worden dat alcoholverkoop in Afghanistan een gemeenrechtelijk misdrijf is dat volgens de Afghaanse wetgeving strafrechtelijk vervolgd kan worden. U was zich wel degelijk bewust van de gevangenisstraffen die voorgeschreven zijn voor de illegale verkoop van alcohol, maar u zou zich voordien nooit afgevraagd hebben wat er precies zou gebeuren moest u ooit gearresteerd worden (CGVS p.28). Zelfs indien er werkelijk een politieonderzoek tegen u zou lopen, houdt de door u ingeroepen vrees in se geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er daadwerkelijk een politieonderzoek tegen u loopt. Immers, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas omtrent het dispuut met B(...) Y(...) en diens verwondingen door uw toedoen, kan ook geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor represailles door B(...) Y(...) en zijn familie. Er kan dus niet zomaar voor waar aangenomen worden dat B(...) Y(...) u en uw broer aangegeven zou hebben bij de overheid (zie CGVS p.28), wat maakt dat uw vrees voor strafrechtelijke vervolging ernstig gerelativeerd moet worden.

Bovendien strookt de huidige situatie van uw broer, die evenzeer betrokken was bij jullie alcoholverkoop, niet met de door u aangehaalde vrees (CGVS p.19). U zei dat uw broer instond voor de aankoop van alcohol in de wijk Share Naw. Volgens uw verklaringen woont hij intussen terug in Kabul, hebt u frequent contact met hem en stelt hij het goed (CGVS p.7-8). Deze feiten stroken niet met uw verklaring dat u mede door het lopende politieonderzoek onmogelijk in Afghanistan kon blijven en niet naar Kabul zou kunnen terugkeren (CGVS p.19 en p.31). Zoals hierboven reeds vermeld zei u, geconfronteerd met deze opmerking, dat men niet weet dat uw broer terug in Kabul woont omdat men vermoedt dat hij mee naar Europa is gegaan, gezien in die periode vele mensen naar Europa vertrokken (CGVS p.28). Nochtans geniet uw broer in Kabul blijkbaar wel voldoende bewegingsvrijheid om op 2 januari 2017 uw post te verzenden vanuit Kabul en zijn -al dan niet vroegere- adres te noteren op de enveloppe (zie stuk 5 en CGVS p.17). Ook deze vaststellingen maken dat uw vrees voor strafrechtelijke vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

Daarnaast kan het CGVS geen geloof hechten aan uw relaas omtrent de rekruteringsbrief die de taliban aan u en uw broer liet bezorgen. Er werd immers een frappante lacune vastgesteld tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS. U maakte bij DVZ geen enkele melding van de rekruteringsbrief die de taliban via uw oom aan u en uw broer bezorgde (zie verklaring DVZ, vraag 3.5). U vertelde pas voor het eerst bij het CGVS over deze dreigbrief (CGVS p.17 en p.19). Gevraagd waarom u hier bij DVZ niets over vermeldde, zei u dat u hierover niets gevraagd was en dat u er door tijdsgebrek niet over had kunnen vertellen (CGVS p.32). Dit strookt evenwel niet met uw stelling aan het begin van uw gehoor dat het interview bij DVZ goed gegaan was en dat u er alle belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vermelden (CGVS p.3). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker moet aldus alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, en dit reeds van bij het beantwoorden van de vragenlijst bij de DVZ. Uit het voorafgaand advies aan de vragenlijst blijkt ook dat u de noodzaak werd medegedeeld de waarheid te vertellen en dat u de voornaamste elementen of feiten van uw vluchtrelaas moest weergeven. Ook werd u gewaarschuwd voor de risico's die u loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (zie vragenlijst DVZ, punt 1). De vaststelling dat u niets vermeldde over de rekruteringsbrief van de taliban, die voor u een directe reden bleek te zijn om uw Afghanistan te verlaten, ondermijnt dan ook op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas omtrent deze brief.

Bovendien stelt het CGVS ook inconsistenties vast tussen uw opeenvolgende verklaringen over de periode ná het ontvangen van de dreigbrief. U zei dat u, mede door deze brief, geen andere

mogelijkheid restte dan het land te verlaten omdat het voor u niet meer veilig was in Afghanistan (CGVS p.19 en p.30). U verklaarde dat uw oom er naar aanleiding van de brief sterk op aangedrongen had dat jullie niet langer bij hem konden inwonen. Hij spoorde jullie dan ook aan om naar ergens anders of naar het buitenland te gaan (CGVS p.29 en p.30). Het doet bevreemdend aan dat u pas tien dagen later besloot het dorp te verlaten en dat u geen idee had hoe lang uw broer nog in het dorp was blijven wonen (CGVS p.30 en p.7). Het is eveneens merkwaardig dat u tijdens uw interview bij DVZ op 3 juni 2016 verklaard had dat uw broer zich op dat ogenblik nog in het dorp Shalotay bevond (zie verklaring DVZ, punt 17), hoewel jullie de regio zo snel mogelijk dienden te verlaten. Al deze verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te vereenzelvigen. Samengenomen met bovenvermelde opmerking over de rekruteringsbrief, kan aan uw relaas geen geloof worden gehecht.

Voorts haalde u aan dat er in Kunar een aanval van de taliban op een huwelijksfeest had plaatsgevonden, waarbij uw broer gewond raakte. Volledigheidshalve stelt het CGVS vast dat dit aspect van uw relaas niet beschouwd kan worden als persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde immers dat u zelf niet aanwezig was op het huwelijksfeest, dat uw broer een toevallig slachtoffer was, en dat u de mensen die toen gestorven waren niet persoonlijk kende (CGVS p.32). Uw verklaringen omtrent het huwelijksfeest werpen dan ook geen ander licht op bovenstaande vaststellingen van het CGVS.

Tot slot dient een overkoepelende opmerking gemaakt te worden omtrent uw verklaringen over uw leeftijd. Bij het indienen van uw asielaanvraag verklaarde u dat u geboren was op 30 september 1999 (zie handgeschreven registratieformulier). Daarentegen werd uw leeftijd op 11 april 2016 door wetenschappelijk onderzoek op 20,6 jaar bepaald, met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie formulier Dienst Voogdij, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U kreeg vervolgens 1 januari 1996 als geboortedatum toegekend. Toen u tijdens uw interview bij DVZ geconfronteerd werd met dit leeftijdsverschil, bleef u ten stelligste bij uw verklaring dat u op het ogenblik van uw inschrijving 16,6 jaar oud was (zie verklaring DVZ, punt 4). Deze bewering valt onmogelijk te vereenzelvigen met de andere elementen uit uw administratief dossier: op het door u neergelegde schooldiploma staat genoteerd dat u in het jaar 1994 geboren bent (zie stuk 4), wat maakt dat u op het ogenblik van het indienen van uw asielaanvraag ongeveer 22 jaar oud was. Dit wordt bevestigd door uw taskara (zie stuk 1), waarop genoteerd staat dat u 19 jaar oud was in het Afgaanse jaar 1392 (2013). Volgens uw taskara was u op het ogenblik van het indienen van uw asielaanvraag dus inderdaad bijna 22 jaar oud, en geen 16 jaar oud zoals u beweerde. Toen u bij het CGVS deze documenten neerlegde, paste u dan ook uw eerdere verklaringen over uw leeftijd aan en verklaarde u onomwonden dat u intussen bijna 24 jaar oud was (CGVS p.3). Op basis van al deze elementen moet geconcludeerd worden dat u initieel getracht had de Belgische asielinstanties te misleiden door u enkele jaren jonger voor te doen. U werd immers reeds bij DVZ gewezen op uw plicht om oprechte verklaringen af te leggen (zie verklaring DVZ, p.12). Deze vaststellingen bevestigen nogmaals dat u uw verklaringen doorheen uw asielprocedure op willekeurige wijze aanpast, wat bevestigt dat het CGVS uw verklaringen niet zomaar voor waar kan aannemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, afgeleverd op 21 juli 2013 te Kabul; een originele officiële Engelse vertaling van uw taskara; uw originele diploma van de middelbare school, afgeleverd op 26 hut 1392 (17 maart 2014) te Kabul; en de originele enveloppe waarmee uw documenten naar België werden opgestuurd. Deze documenten staven uw identiteit en uw herkomst uit Kabul. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS en die dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

U legde ook een aanklacht neer, opgesteld door de politie op 4 qaws 1394 (25 november 2015) wegens uw betrokkenheid bij de verkoop van alcohol; en een originele Engelse vertaling van deze aanklacht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Tot slot legde u uw originele rekruteringsbrief van de taliban neer, afgeleverd op 20 qaws 1394 (11 december 2015) in de provincie Kunar, en een originele officiële Engelse vertaling van deze brief. Een brief van deze aard kan evenwel door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van de rekruteringsbrief uitermate gering is. De bewijswaarde van brief kan dan ook niet opwegen tegen de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Aan door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu

niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS.

Voorafgaand aan uw gehoor bij het CGVS benadrukte uw advocaat dat u psychologische problemen hebt (CGVS p.2 en p.33). U haalde ook zelf aan dat u mentaal niet stabiel bent waardoor er veel zaken zijn waar u aan twijfelt of die u niet meer weet (CGVS p.23 en p.31). Uw advocaat legde een origineel psychiatrisch verslag van dokter C(...) M(...) en dokter J(...) B(...) neer, opgesteld op 28 juli 2017 te Genk (zie stuk 6). Dit verslag meldt dat u gedurende zes weken, van 19 mei 2017 tot 29 juni 2017, opgenomen was in de PAAZ-afdeling (Psychiatrische Afdeling in een Algemeen Ziekenhuis) van het Ziekenhuis Oost-Limburg te Genk. Tijdens uw opname in de psychiatrische afdeling werd vastgesteld dat u regressief gedrag vertoonde met beperkte zelfzorg, dat u sociaal contact meed en moeilijk integreerde in de patiëntengroep. Volgens het attest ging dit gedrag evenwel gepaard zonder duidelijke psychotische kenmerken. Gezien u bij gesprekken via een tolk inhoudelijk spontaan zeer weinig naar voren bracht, samengenomen met de taalbarrière, attesteerden de behandelende psychiaters dat zij weinig zicht op uw situatie kregen. Er werd geopperd dat er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een katatoon beeld of onderliggende psychoticiteit. Voor beide mogelijkheden werden (proef)therapieën met aangepaste medicatie opgestart, die echter volgens de artsen in beide gevallen weinig resultaat opleverden. De artsen concludeerden dat er een vermoeden van onderliggende psychoticiteit en depressiviteit is, en schreven u antipsychotica en antidepressiva voor. Op uw eigen vraag werd u uiteindelijk ontslagen uit het ziekenhuis en u gaf ook aan een terugkeer naar Afghanistan te wensen.

Rekening houdende met uw stelling dat u door uw psychologische toestand zaken zou vergeten of niet duidelijk voor de geest kan halen, en rekening houdende met de attestering van de psychiaters dat zij moeilijk zicht kregen op uw situatie, contacteerde het CGVS uw advocate om bijkomende stukken op te vragen over uw medische historiek opdat een betrouwbare inschatting van uw persoonlijke omstandigheden en capaciteiten mogelijk zou zijn. Uw advocate bezorgde het CGVS vervolgens een brief met drie stukken in bijlage (zie stuk 7): een kopie van het hierboven vermelde psychiatrisch attest van dokter B(...) dat voordien reeds was neergelegd; een kopie van een bewijsstuk van Apotheek K. L(...) BVBA omtrent uw voorgeschreven medicatie, opgesteld op 4 september 2017 te Bilzen; en een kopie van uw vrijwilligersovereenkomst bij een sociaal restaurant, opgesteld op 7 augustus 2017 te Bilzen. In haar schrijven liet uw advocate weten dat geen voorafgaandelijke medische verslagen gekend zijn. Uw advocate benadrukte nogmaals dat na zes weken observatie op de psychiatrische afdeling geen juiste diagnose gesteld kon worden en dat uw gedrag nog steeds aanhield.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat uw ernstige psychologische problemen pas in België ontstonden en/of verergerden. U zei immers dat u in Afghanistan slechts heel weinig psychologische problemen had en er nooit voor in behandeling was geweest bij een dokter. U verklaarde dat uw psychologische problemen pas in België ernstig werden omdat u hier alleen bent en u uw familie mist (CGVS p.18). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor de psychologische problemen waarmee u kampt, blijkt aldus nergens uit uw verklaringen dat uw psychologische toestand verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medisch-psychologische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten tweede haalde u tijdens de bevraging van uw asielrelaas aan dat bepaalde zaken voor u niet meer duidelijk zijn en dat u geheugenproblemen hebt die te wijten zijn aan uw psychologische toestand (CGVS p.23 en p.31). Ook uw advocate benadrukte dat u volgens het opvangcentrum vaak in de war bent en afwezig overkomt (CGVS p.33). Daarentegen blijkt nergens uit het medisch-psychiatrisch verslag dat uw cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Het attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Bovendien dient benadrukt te worden dat het attest slechts louter voorlopige vermoedens uit aangaande uw psychologische toestand en dat de artsen na anderhalve maand opname niets met zekerheid konden vaststellen. De behandelingen voor eventuele psychoticiteit of mogelijke katatonie brachten volgens de artsen weinig soelaas, waaruit blijkt dat de medicatie niet het verwachte resultaat bereikte. Er kan dan ook op geen enkele basis aangenomen worden dat uw psychologische toestand van die aard zou zijn dat u geen waarachtige verklaringen zou kunnen afleggen. Integendeel, uw cognitieve capaciteiten bleken afdoende uit de verklaringen die u tijdens uw asielgehoren aflegde omtrent neutrale elementen die deel uitmaakten van uw directe

leefomgeving, zoals uw uitgebreide familiaal netwerk in Afghanistan. U was daarbij in staat om, op enkele uitzonderingen na, namen te noemen van heel wat ooms en tantes. U kon aan de behandelend ambtenaar een helder beeld schetsen wie waar woont of wie intussen overleden is. U kon ook de namen van hun kinderen noemen, en u kon zonder aarzelen vermelden welke uiteenlopende beroepsactiviteiten zij uitoefenen (zie vb CGVS p.9-13). U kon ook -weliswaar bondig, maar duidelijk en accuraat- vertellen over uw eigen activiteiten in Afghanistan, vb. over uw bijberoep als student, de verdeling van taken in jullie textielwinkel, en de organisatie van jullie illegale alcoholhandel (CGVS p.13-15). U vertelde dat uw broer verloofd is met een meisje uit dezelfde stam en legde de behandelend ambtenaar kort uit waarom u wel naar school kon gaan maar uw broer niet (CGVS p.7 en p.15). Het feit dat u wel in staat was om over deze neutrale elementen coherente en doorleefde, duidelijke en efficiënte verklaringen af te leggen, maar niet over zaken die direct betrekking hebben op uw asielrelaas, kan niet overtuigen. Het CGVS besluit dan ook dat u, ondanks uw psychologische problemen waarvoor het CGVS begrip opbrengt, over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te naar voren te brengen.

Ten derde blijkt uit het apothekersvoorschrift (zie stuk 7) dat u op 24 augustus 2017, een tweetal weken voor uw gehoor bij het CGVS, nog medicatie werd voorgeschreven. Hoewel noch u, noch uw advocate enige melding maakte of u al dan niet medicatie nam ten tijde van uw gehoor, dient volledigheidshalve het volgende opgemerkt te worden. Uit het loutere vermoeden dat u mogelijks medicatie nam ten tijde van het gehoor kan niet zonder meer afgeleid worden dat u niet in staat was coherente verklaringen af te leggen. Bovendien gaf u tijdens uw gehoor geen blijk van enige mate van afwezigheid of verwardheid. Zo was er een normale verloop van het gehoor waarbij vraag en antwoord elkaar vlot opvolgden. U antwoordde telkens kort maar accuraat op de vragen en nam daarbij duidelijk actief deel aan de procedure. Op het einde van het gehoor gaf u dan ook aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (CGVS p.32). U formuleerde telkens zonder aarzeling of voorbehoud een antwoord, waardoor het gehoor al om 12u09 beëindigd kon worden. Zoals hier boven reeds gesteld, benadrukt het CGVS aldus nogmaals dat, ongeacht de medicatie die u op het ogenblik van uw gehoor eventueel nam, uit uw gehoor blijkt dat u in staat was uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève). Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de mannen van het beruchte parlamentslid Mullawi Tarakhel, vader van verzoekers vroegere zakenpartner die ernstig gewond was geraakt nadat een onderling gelddispuut was ontaard.

Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege Mullawi Tarakhel) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 7 september 2017 had verzoeker ook aangehaald dat hij vreest voor vervolgingen vanwege de Taliban omdat hij geweigerd had om in te gaan op de eisen van de Taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad.

Tijdens de periode dat verzoeker ondergedoken had geleefd in Kunar, had hij een brief van de Taliban gekregen om zich bij hen aan te sluiten.

In de plaats daarvan vluchtte verzoeker uit Afghanistan weg.

Tenslotte haalde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 7 september 2017 ook aan dat hij strafrechtelijke vervolgingen vreest van de Afghaanse autoriteiten die, na de klacht van zijn vroegere zakenpartner, te weten zijn gekomen dat verzoeker met zijn broer in hun kledingzaak ook illegaal alcohol verkochten.

De combinatie van al deze moeilijkheden tezamen maakt dat verzoekers leven in gevaar is in Afghanistan.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoeker is van mening dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat door het CGVS.

Verzoekers problemen van vervolgingen door het beruchte parlamentslid Mullawi Tarakhel ; door de Taliban en vanwege de Afghaanse autoriteiten en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles en (strafrechtelijke) vervolgingen, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten en zal hij steeds in onveiligheid blijven leven.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de labiele persoonlijkheid en de relatief jeugdige leeftijd van verzoeker.

Verzoeker is formeel dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op die manier hebben voorgedaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

In ieder geval heeft het CGVS ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

De reden waarom verzoekers verklaringen m.b.t. zijn leeftijd niet altijd eensluidend zijn geweest, heeft uitsluitend te maken met het feit dat het begrip 'leeftijd' voor verzoeker, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is.

Bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied, was verzoeker ervan overtuigd dat hij minderjarig was. Na het medisch onderzoek, aanvaardde verzoeker de leeftijdsgegevens die hem door het ziekenhuis werden aangereikt en verklaarde hij zich akkoord met het resultaat van het leeftijdsonderzoek.

Verzoeker is het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze onderling tegenstrijdig en incoherent zouden zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De uitleg die verzoeker gaf voor de zogenaamde discrepanties tussen zijn verklaringen op de vragenlijst (n.a.v. zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 juni 2016 enerzijds) en zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 7 september 2017 (anderzijds) was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Verzoeker voelde zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk gezet door de tolk om korte antwoorden te geven – hij zou later tijdens zijn gehoor op het CGVS wel nog de gelegenheid krijgen om zijn verhaal in detail en uitgebreider uit de doeken te doen.

Dit zorgde ervoor dat verzoeker (die met psychische problemen kampt) er niet in geslaagd was om zijn essentiële vluchtmotieven in een notendop toe te lichten bij de DVZ.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ had verzoeker zich met zijn broer Rafiullah vereenzelvigd.

De moeilijkheden die verzoekers broer Rafiullah had met de zakenpartner en de ruzie die als gevolg daarvan was ontstaan in een vechtpartij en die de aanleiding was van verzoeker vlucht uit Afghanistan; had verzoeker tijdens zijn DVZ gehoor zo omschreven alsof hijzelf diegene was die aan de basis lag van de ruzie met de zakenpartner.

Nogmaals, verzoeker kampte tijdens dat gehoor op de DVZ reeds met psychische moeilijkheden en voelde zich onder druk gezet om kort en bondig de asielmotieven weer te geven en had te horen gekregen dat de DVZ zowieso geen beslissing zou nemen over zijn asielaanvraag en dat de beslissing door het CGVS in een latere fase zou worden genomen nadat verzoeker de gelegenheid zou hebben gehad om in detail zijn vluchtmotieven toe te lichten.

Mede door de psychische problemen die verzoeker heeft, was verzoeker -achteraf gezien onterecht- van mening dat hij later, op het CGVS wel zou kunnen spreken over zijn vrees voor de Taliban, daar hij niet was ingegaan op hun eis om zich aan te sluiten voor de jihad en zijn vrees voor strafrechtelijke vervolgingen van de Afghaanse autoriteiten omwille van de illegale alcoholverkoop in de kledingzaak.

Deze twee laatste problemen zijn pas ontstaan na verzoekers vlucht uit Kabul naar de provincie Kunar. Vanuit verzoekers (mentaal labiele) denkwijze zouden zijn moeilijkheden met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten wellicht ook nooit zijn gebeurd als hij niet in de eerste plaats genooddaakt was geweest om Kabul te ontvluchten en onder te duiken in Kunar.

Dit leidde ertoe dat verzoeker - toen hij tijdens zijn gehoor op de DVZ dd. 28 juni 2016 bij herhaling te horen had gekregen dat hij zich moest beperken tot de 'principiële zaken' – uitsluitend verwees naar de moeilijkheden met de zakenpartner die aan de basis lagen van zijn vlucht naar Kunar.

(Zie gehoor blz. 32 :

"Ik vraag me ook af waarom U bij DVZ niets verteld hebt over deze rekruteringsbrief terwijl het ook een fundamentele reden voor U is om niet terug te kunnen gaan naar Afghanistan ? ...ze hadden weinig tijd dus daarom had ik het niet kunnen zeggen.")

Dat verzoekers verklaringen niet steeds accuraat waren; wijdt verzoeker eveneens aan het gegeven dat hij 'onvoorbereid' naar zijn interviews is gegaan.

Achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing, realiseert verzoeker zich terdege dat hij voorafgaandelijk aan zijn interviews de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier een coherenter relaas te geven.

Tenslotte is het zo dat verzoekers psychische problemen wel degelijk een grotere impact hebben gehad op verzoekers capaciteit om coherente en accurate verklaringen af te leggen tijdens zijn gehoor.

Tussen 19 mei 2017 en 29 juni 2017 verbleef verzoeker omwille van ernstige psychiatrische problemen in de Psychiatrische Afdeling van het Ziekenhuis OostLimburg in Genk.

De lange duur van zijn residentieel verblijf in de psychiatrie, toont op zich reeds de ernst van deze aandoening aan.

Het CGVS tracht in de weigeringsmotieven ten onrechte de psychische moeilijkheden los te koppelen van verzoekers capaciteit om coherente en accurate verklaringen af te leggen.

De psychiatrische moeilijkheden maken integraal deel uit van verzoekers persoonlijkheid en beïnvloeden wel degelijk in aanzienlijke mate zijn denkwijze.

De werkwijze van het CGVS daarbij verwijzend naar de zogenaamde 'correcte' antwoorden die verzoeker wist te geven op neutrale en nuchtere kennisvragen, om daarmee vervolgens de rest van het integrale gehoor daaraan af te rekenen, is een brug te ver.

Alle moeite ten spijt van het CGVS om verzoekers verklaringen los te koppelen van zijn (labiele persoonlijkheid) doen niets af aan het vaststaande gegeven dat verzoeker wel degelijk een psychiatrische patiënt is.

Het CGVS heeft geen medisch (psychiatrisch) expert geraadpleegd en kon derhalve niet eigenmachtig oordelen welke van verzoekers verklaringen als 'nuchter' en objectief dienen te worden beoordeeld en welk deel van zijn verklaringen 'aangetast waren' door zijn psychiatrische aandoening.

Het CGVS hield ten onrechte geen enkele rekening met het gegeven dat verzoekers psychische stoornissen tot een verstoorde kijk op de realiteit kunnen leiden, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Bij de analyse van de verklaringen van verzoeker, is het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoeker ; terwijl het medisch vaststaat dat deze laatste wel degelijk kampt met psychiatrische moeilijkheden.

Tijdens verzoekers gehoor op het CGVS dd. 7 september 2017 is wel degelijk gebleken dat zijn bizar gedrag en denkwijze blijk gaven van een psychiatrische problematiek, die het CGVS hadden moeten aanzetten tot een nog grotere omzichtigheid bij de beoordeling van het dossier.

(Zie gehoor blz. 19 :

"Waarom wenste u terug te keren ?

Ja ik verveelde mij heel veel en ik was niet stabiel, dus ik dacht als ik terug zal keren , zal ik me goed voelen, maar het is niet gelukt."

Zie gehoor blz. 23 :

"Mentaal ben ik niet stabiel, er zijn veel dingen waar ik aan twijfel of die ik niet meer weet.")

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de familie van de vroegere zakenpartner ; met de Taliban en met de Afghaanse autoriteiten, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker en zijn familie verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid. Uit verzoekers gehoor is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondiger onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan. In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer. Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is. Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart in Jalalabad te zijn geboren en op tweejarige leeftijd met haar familie naar Pakistan te zijn verhuisd. Na een verblijf van drie tot vijf jaar in Pakistan zou de verzoekende partij met haar familie teruggekeerd zijn naar Afghanistan en zich in de wijk Karte Naw van de hoofdstad Kaboel hebben gevestigd. Daar zou de verzoekende partij samen met haar broer R. en een zakenpartner een kledingzaak hebben uitgebaat waar zij ook alcohol verkochten. De verzoekende partij verklaart dat er op gegeven moment een discussie ontstond tussen haar broer en de zakenpartner over een geldbedrag dat die laatste zou hebben uitgeleend aan enkele cliënten. Deze discussie zou zijn ontaard in een gevecht waarin de verzoekende partij zou zijn tussengekomen. Daarbij zou de zakenpartner door een venster zijn gevallen en zich hebben verwond aan het gebroken glas. Omdat de

zakenpartner de zoon van een machtig parlamentslid was, zouden de verzoekende partij en haar broer uit vrees voor represailles meteen zijn weggelopen. De ouders en broer van de verzoekende partij zouden daarop besloten hebben met het hele gezin naar een oom langs moederszijde in het dorp Shalotay gelegen in de provincie Kunar te vluchten.

Tijdens het verblijf in Kunar zouden de taliban aan verzoekers oom een brief hebben bezorgd waarin de verzoekende partij en haar broer worden opgeroepen zich bij de taliban aan te sluiten, op straffe van vergelding. Daarnaast zou de broer van de verzoekende partij gewond zijn geraakt bij een aanval van de taliban op een trouwfeest.

De verzoekende partij zou vervolgens van haar oom langs vaderszijde te horen hebben gekregen dat tegen haar en haar broer een politieonderzoek liep naar aanleiding van hun illegale alcoholhandel in Kaboel. De verzoekende partij verklaart te vermoeden dat haar voormalige zakenpartner klacht heeft ingediend om wraak te nemen voor wat hem overkomen was.

Volgens de verzoekende partij had zij, na een verblijf van twintig dagen in Kunar, geen andere keuze dan haar land van herkomst te verlaten.

De Raad is van oordeel dat op basis van de door de verzoekende partij aangevoerde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in haren hoofde kan worden aangenomen.

Aan de geloofwaardigheid van het vermeende dispuut met de zakenpartner in Kaboel wordt in ernstige mate afbreuk gedaan door de vele fundamentele tegenstrijdigheden tussen hetgeen de verzoekende partij desbetreffend heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de bestreden beslissing kon dienaangaande op goede gronden als volgt worden vastgesteld:

"(...) Ten eerste werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS over de identiteit van uw zakenpartner. Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat er ruzie was ontstaan met uw zakenpartner genaamd A(...) S(...) (zie verklaring DVZ, vraag 3.5), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat deze persoon B(...) Y(...) heette (CGVS p.19-24). Geconfronteerd met de opmerking dat u voordien een andere naam had vermeld voor deze collega, was u niet in staat om spontaan een andere naam te noemen maar vroeg u daarentegen louter welke naam u dan vermeld zou hebben. Toen u gezegd werd dat u voordien de naam 'A(...) S(...)' had opgegeven, antwoordde u dat uw vervolger twee namen heeft (CGVS p.23). Deze verklaring kan niet overtuigen omdat u kort daarvoor reeds gevraagd was of B(...) Y(...) ook een andere naam had, waarop u geantwoord had dat u dat niet wist. Er was u ook gevraagd of B(...) Y(...) soms met een bijnaam werd aangesproken, waarop u ontkennend had geantwoord. U had daarnaast ook bevestigd dat er geen andere mensen in de winkel werkten (CGVS p.20). Het feit dat u, eens geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, meteen weer stelde dat B(...) Y(...) toch twee namen heeft, toont aan dat u uw verklaringen willekeurig aanpaste naargelang de vragen die u gesteld werden. Na confrontatie met de tweede naam, bevestigde u dat B(...) Y(...) deze tweede naam in Afghanistan gebruikte maar u herinnerde zich niet in welke situaties of wanneer B(...) Y(...) dan van naam wisselde. Evenmin had u een idee vanwaar zijn tweede naam afkomstig zou zijn (CGVS p.23). Het is niet aannemelijk dat u plots stelde dat B(...) Y(...) dan toch twee namen heeft, maar dat u geen idee had wanneer of waarom hij gebruik maakte van deze tweede naam. Nochtans werkte u gedurende vier of vijf jaar samen met B(...) Y(...) en stond u ongeveer twee keer per week met hem in de winkel, waardoor het niet onredelijk is zulke kennis over zijn identiteit van u te vragen, temeer daar u bij DVZ spontaan zelf zijn andere naam vernoemd had. Uw tegenstrijdige verklaringen en uw gebrek aan kennis hieromtrent doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Met het oog op een heldere lezing van onderhavige beslissing wordt hierna enkel verwezen naar de naam 'B(...) Y(...)' om uw zakenpartner aan te duiden, overeenkomstig uw meest recente verklaringen.

Ten tweede legde u bij DVZ en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over uw betrokkenheid bij de ruzie met B(...) Y(...) en de frequentie van deze ruzies. Bij DVZ zei u dat u zelf ruzie had gekregen met uw zakenpartner. U zou hem meermaals gevraagd hebben om het uitgeleende geld terug te vragen aan de cliënt. Omdat jullie deze welbewuste cliënt nadien nooit meer terugzagen, ontstond er ruzie tussen u en B(...) Y(...). U verklaarde dat jullie ruzies eerst verbaal waren, maar dat de situatie op een dag ontaardde in een fysieke verwikkeling tussen u en B(...) Y(...), en dat uw broer R(...) toen ook aanwezig was. U situeerde uw ruzie met B(...) Y(...) ongeveer 7 à 8 maanden voor uw vertrek uit Kabul (verklaring DVZ, vraag 3.5). Hieruit blijkt duidelijk dat u herhaaldelijk discussies had met B(...) Y(...), dat deze mondelinge ruzies rechtstreeks tussen u en B(...) Y(...) gevoerd werden, en dat u meteen na het

incident Kabul had verlaten. Bij het CGVS schetste u daarentegen een heel ander beeld. Toen u bij het CGVS gevraagd werd hoe de discussie tussen u en B(...) Y(...) ontstaan was, antwoordde u dat B(...) Y(...) een discussie had met uw broer, dat zij begonnen te vechten en dat u enkel tussenbeide kwam om de twee uit elkaar te halen. Jullie lieten B(...) Y(...) gewond liggen en verlieten Kabul onmiddellijk na deze gebeurtenis, met de hele familie. U zei dat u zelf nooit met B(...) Y(...) gesproken had over het uitlenen van het geld, noch met uw broer, en dat u voordien nooit een discussie hebt gehad met B(...) Y(...) (CGVS p.23-25). Hieruit blijkt aldus dat initieel enkel uw broer en B(...) Y(...) betrokken waren bij het geschil, dat u persoonlijk geen enkel mondeling dispuut hebt gehad met B(...) Y(...), en dat uw eerste fysieke confrontatie met B(...) Y(...) meteen ook de laatste confrontatie was. Dit beeld stemt dan ook allerm minst overeen met wat u bij DVZ beschreven had. Geconfronteerd met deze verschillen zei u dat u bij uw huidige verklaringen bleef en ontkende u dat u bij DVZ iets anders had verklaard (CGVS p. 31). Een loutere ontkenning van uw vroegere verklaringen kan echter niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bovendien had u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS bevestigd dat het interview bij DVZ goed verlopen was. U kon zich niet meer herinneren of de tolk bij DVZ achteraf het verslag van dit interview aan u had voorgelezen, maar u zei wel dat u er de belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vertellen (CGVS p.3). Het feit dat u bij het CGVS een heel ander verloop van gebeurtenissen weergeeft, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde legde u bij DVZ en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over uw kennis aangaande de inhoud van de discussie met B(...) Y(...). Bij DVZ zei u dat hij 40 000 afghani (...) had uitgeleend aan een klant van jullie, J(...) genaamd. U vroeg B(...) Y(...) meermaals om het geldbedrag terug te eisen, maar jullie zagen J(...) niet meer terug zodra hij het geld had ontvangen (verklaring DVZ, vraag 3.5). Hieruit blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van de concrete details over de inhoud van de discussie, nl. de identiteit van de persoon die het geld had geleend en het exacte geldbedrag dat deze persoon had geleend. Bij het CGVS daarentegen zei u dat u dacht dat de discussie over geldzaken ging, dat B(...) Y(...) geld had uitgeleend aan iemand maar dat die persoon het niet kon terugbetalen. U wist niet aan wie B(...) Y(...) het geld had uitgeleend omdat jullie veel klanten hadden, maar u vermoedde dat het over een paar mensen ging. U zei dat u geen informatie had over het bedrag dat hij had uitgeleend, maar u maakte een schatting van ongeveer 5000 dollar (...). U wist niet waarom B(...) Y(...) het geld had uitgeleend, noch wanneer (CGVS p.24-25). Hieruit blijkt dan weer dat u niet op de hoogte was van concrete details over de inhoud van de discussie, en dat de informatie die u uiteindelijk gaf niet overeenstemmen met de details die u bij DVZ vermeld had. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bleef u bij uw laatste verklaringen en zei u dat u bij uw eerste interview misschien een fout had gemaakt over het geldbedrag (CGVS p.31). Zoals hierboven reeds gesteld is dit geen afdoende verklaring omdat u uw voorafgaande verklaringen louter ontkende zonder enige verduidelijking te bieden, en omdat u voordien bevestigd had dat uw interview bij DVZ goed verlopen was (CGVS p.3). Ter verklaring verwees u ook naar uw psychologische toestand waardoor bepaalde zaken voor u soms niet zo duidelijk zouden zijn (CGVS p.31). Zoals verder aangetoond in onderhavige beslissing, kan ook dit echter niet beschouwd worden als verschoningsgrond (zie infra, bespreking psychiatrisch attest)."

Tevens wordt verzoekers vermeende vrees voor de taliban in ernstige mate gerelativeerd door de vaststelling dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld over de rekruteringsbrief die de taliban haar via haar oom zou hebben bezorgd en die zij heeft voorgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Nochtans zou deze brief volgens de verzoekende partij ongeveer tien dagen voor haar vertrek uit Afghanistan zijn afgeleverd en blijkt uit haar verklaringen dat dit voor haar een directe reden was om Afghanistan te verlaten.

Waar de verzoekende partij voormelde discrepanties tussen haar verklaringen wijt aan het feit dat zij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken door de tolk onder druk zou zijn gezet om korte antwoorden te geven, waardoor zij er toen niet in geslaagd zou zijn haar essentiële vluchtmotieven in een notendop toe te lichten, kan zij niet overtuigen. Deze uitleg kan vooreerst niet verklaren waarom de verzoekende partij omtrent elementen die zij wél heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd die fundamenteel verschillen van hetgeen zij hieromtrent op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard, zoals blijkt uit hoger weergegeven motieven. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aan het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat dat haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en zij toen de belangrijkste elementen betreffende haar vlucht heeft kunnen vermelden (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Dat de verzoekende partij van mening zou zijn geweest dat zij op het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen wel zou kunnen spreken over haar vrees voor de Taliban en zich daarom beperkt heeft tot de problemen die aan de basis lagen van haar vlucht naar Kunar, kan haar nalatigheid niet verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker moet aldus alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, en dit reeds van bij het beantwoorden van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het advies voorafgaand aan de vragenlijst blijkt ook dat de verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld de waarheid te vertellen en dat zij de voornaamste elementen of feiten van haar vluchtrelaas moest weergeven (zie stuk 16, vragenlijst CGVS). Derhalve kan de uitleg dat de verzoekende partij zich tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vereenzelvigd met haar broer R. en het conflict met hun zakenpartner zou hebben omschreven alsof zij daarvan zelf aan de basis zou hebben gelegen evenmin worden aanvaard. Verzoekers labiele persoonlijkheid en eventuele psychische problemen ten tijde van de gehoren kunnen, zoals lager uitvoerig uiteengezet, geen afbreuk doen aan de verwachting dat de verzoekende partij aangaande de kern van haar vluchtrelaas coherente en eensluidende verklaringen aflegt doorheen haar procedure.

Het is verder opvallend dat de verzoekende partij bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd over die aspecten van de huidige leefsituatie van haar familie die direct gerelateerd zijn aan haar vluchtrelaas. Waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat haar ouders, zus en broer in Kunar woonden, bleken deze familieleden ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inmiddels weer in Kaboel te wonen. De verzoekende partij had evenwel geen idee hoe lang zij nog in Kunar zijn blijven wonen nadat zij Afghanistan verlaten had. De verzoekende partij wist evenmin of haar broer momenteel bij haar ouders in de wijk Karte Naw in Kaboel woont dan wel ergens anders (stuk 16, verklaring DVZ, nrs. 13 en 17; stuk 5, gehoorverslag, p. 5-7, 26). Nochtans verklaarde de verzoekende partij dat zij telkens wanneer zij naar haar familie belt ook met haar broer kan spreken, wat toch impliceert dat hij bij zijn ouders verblijft (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Overigens staat op de enveloppe waarmee verzoekers broer documenten had opgestuurd een adres in de wijk Karte Naw vermeld (stuk 5, gehoorverslag, p. 17; stuk 14, Documenten, nr. 5). Voorts verklaarde de verzoekende partij dat haar vader vroeger een textielzaak uitbaatte, maar dat hij daarmee moest stoppen toen de familie naar Kunar vluchtte. Gevraagd wat haar vader dan nu doet om zijn familie te onderhouden, moest de verzoekende partij het antwoord schuldig blijven. De verzoekende partij had evenmin enig idee van wat haar broer doet om in zijn levensonderhoud te voorzien (stuk 5, gehoorverslag, p. 6-9). Geconfronteerd met de opmerking dat het merkwaardig is dat zij geen idee heeft hoe haar familie zich momenteel redt uit de problemen die zij zelf mede heeft veroorzaakt, antwoordde de verzoekende partij dat zij er nooit naar gevraagd heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Deze uitleg kan geleid op de frequentie van de contacten met haar familie – de verzoekende partij verklaarde ongeveer wekelijks contact te hebben met haar ouders via Messenger en dan ook telkens haar broer te spreken – niet overtuigen.

Wat betreft verzoekers vrees om door de Afghaanse autoriteiten strafrechtelijk te worden vervolgd wegens betrokkenheid bij de illegale alcoholverkoop, dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij zich klaarblijkelijk bewust was van het strafbare karakter van haar activiteiten. Hoewel de verzoekende partij wist aan te geven dat er straffen van vier of vijf jaar gevangenis staan op de verkoop van alcohol in Afghanistan, zou zij zich vooraf echter nooit hebben afgevraagd wat er zou gebeuren indien zij ooit zou worden betrap (stuk 5, gehoorverslag, p. 28). Zelfs indien wordt aangenomen dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een politieonderzoek op verdenking van de verkoop van alcohol, moet verzoekers vrees voor strafrechtelijke vervolging evenwel ernstig gerelativeerd worden nu de verzoekende partij heeft verklaard dat zij vermoedelijk werd aangegeven door haar voormalige zakenpartner na een gewelddadig dispuut en er omwille van hoger uiteengezette pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan dit dispuut. Bovendien strookt de huidige situatie van verzoekers broer, die evenzeer betrokken was bij de alcoholverkoop, niet met verzoekers aangehaalde vrees. Volgens haar verklaringen woont de broer van de verzoekende partij terug in Kaboel, heeft zij frequent contact met hem en stelt hij het goed (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8). Dit wringt met haar verklaring niet meer naar Kaboel terug te kunnen omwille van de gevangenisstaf die haar (en dus ook haar broer) boven het hoofd hangt. Hiermee geconfronteerd tijdens haar gehoor, beweerde de verzoekende partij dat men niet weet dat haar broer terug in Kaboel woont en ervan uitgaat dat hij mee naar Europa is gegaan, gezien er in die periode veel mensen naar Europa vertrokken zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 28). Deze uitleg kan niet overtuigen nu verzoekers broer over voldoende

bewegingsvrijheid blijkt te beschikken om de verzoekende partij post op te sturen vanuit Kaboel en zijn – al dan niet vroegere – adres op de enveloppe te noteren (stuk 5, gehoorverslag, p. 17).

Wat betreft verzoekers vrees voor de taliban, is hoger reeds gewezen op de vaststelling dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld omtrent de rekruteringsbrief die zij zou hebben ontvangen, wat haar geloofwaardigheid dienaangaand op zich reeds ondermijnt. Deze vrees wordt verder ondermijnd door de weinig consistente verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot de periode na het ontvangen van de rekruteringsbrief. De verzoekende partij verklaarde dat haar oom er naar aanleiding van de brief sterk op aangedrongen had dat zij en haar broer niet langer bij hem in Shalotay konden blijven en ergens anders heen moesten. Nochtans blijkt niet dat de verzoekende partij Shalotay meteen verlaten heeft aangezien zij verklaarde dat zij er na ontvangst van de rekruteringsbrief nog ongeveer tien dagen bleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 29, 30). Het mag al helemaal verbazen dat verzoekers broer, die eveneens in de brief werd gevisieerd, ten tijde van verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juni 2016 zich nog steeds in Shalotay zou hebben bevonden en de verzoekende partij geen idee heeft hoe lang haar broer nog in dit dorp is blijven wonen (stuk 16, verklaring DVZ, nr. 17; stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Dergelijke inconsistenties maken dat aan verzoekers voorgehouden vrees om door de taliban te worden gerekruteerd niet het minste geloof kan worden gehecht.

Het incident waarbij de taliban toesloegen tijdens een trouwfeest duidt er niet op dat de verzoekende partij persoonlijk zou worden vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij zelf niet aanwezig was op dit trouwfeest, dat haar broer een toevallig slachtoffer was en dat zij de mensen die toen gestorven waren niet persoonlijk kende (stuk 5, gehoorverslag, p. 32).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij onvoorbereid naar haar gehoren is gegaan en suggereert dat haar relaas coherenter zou zijn geweest indien zij de chronologie van de gebeurtenissen en haar directe vluchtmotieven voor zichzelf even op een rijtje had gezet voorafgaand aan deze gehoren, verschoont zij de gedane vaststellingen niet. Het is de enkele en volledige verantwoordelijkheid van de verzoeker om in het kader van zijn procedure waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet bewust kon zijn van het belang van de gehoren voor het onderzoek en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook kan een louter gebrek aan voorbereiding de vastgestelde discrepanties in verzoekers verklaringen met betrekking tot kernelementen van zijn relaas niet verklaren. Het betreft hier gebeurtenissen waaromtrent kan worden verwacht dat zij in het geheugen van de verzoekende partij gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan waardoor zij er te allen tijde een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Met betrekking tot verzoekers psychische problemen, kon in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt worden geoordeeld:

*“Voorafgaand aan uw gehoor bij het CGVS benadrukte uw advocaat dat u **psychologische problemen** hebt (CGVS p.2 en p.33). U haalde ook zelf aan dat u mentaal niet stabiel bent waardoor er veel zaken zijn waar u aan twijfelt of die u niet meer weet (CGVS p.23 en p.31). Uw advocaat legde een origineel psychiatrisch verslag van dokter C(...) M(...) en dokter J(...) B(...) neer, opgesteld op 28 juli 2017 te Genk (zie stuk 6). Dit verslag meldt dat u gedurende zes weken, van 19 mei 2017 tot 29 juni 2017, opgenomen was in de PAAZ-afdeling (Psychiatrische Afdeling in een Algemeen Ziekenhuis) van het Ziekenhuis Oost-Limburg te Genk. Tijdens uw opname in de psychiatrische afdeling werd vastgesteld dat u regressief gedrag vertoonde met beperkte zelfzorg, dat u sociaal contact meed en moeilijk integreerde in de patiëntengroep. Volgens het attest ging dit gedrag evenwel gepaard zonder duidelijke psychotische kenmerken. Gezien u bij gesprekken via een tolk inhoudelijk spontaan zeer weinig naar voren bracht, samengenomen met de taalbarrière, attesteerden de behandelende psychiaters dat zij weinig zicht op uw situatie kregen. Er werd geopperd dat er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een katatoon beeld of onderliggende psychoticiteit. Voor beide mogelijkheden werden (proef)therapieën met aangepaste medicatie opgestart, die echter volgens de artsen in beide gevallen weinig resultaat opleverden. De artsen concludeerden dat er een vermoeden van onderliggende psychoticiteit en depressiviteit is, en schreven u antipsychotica en antidepressiva voor. Op uw eigen vraag werd u uiteindelijk ontslagen uit het ziekenhuis en u gaf ook aan een terugkeer naar Afghanistan te wensen. Rekening houdende met uw stelling dat u door uw psychologische toestand zaken zou vergeten of niet duidelijk voor de geest kan halen, en rekening houdende met de attestering van de psychiaters dat zij moeilijk zicht kregen op uw situatie, contacteerde het CGVS uw advocate om bijkomende stukken op te vragen over uw medische historiek opdat een betrouwbare inschatting van uw persoonlijke*

omstandigheden en capaciteiten mogelijk zou zijn. Uw advocate bezorgde het CGVS vervolgens een brief met drie stukken in bijlage (zie stuk 7): een kopie van het hierboven vermelde psychiatrisch attest van dokter B(...) dat voordien reeds was neergelegd; een kopie van een bewijsstuk van Apotheek K. L(...) BVBA omtrent uw voorgeschreven medicatie, opgesteld op 4 september 2017 te Bilzen; en een kopie van uw vrijwilligersovereenkomst bij een sociaal restaurant, opgesteld op 7 augustus 2017 te Bilzen. In haar schrijven liet uw advocate weten dat geen voorafgaandelijke medische verslagen gekend zijn. Uw advocate benadrukte nogmaals dat na zes weken observatie op de psychiatrische afdeling geen juiste diagnose gesteld kon worden en dat uw gedrag nog steeds aanhield.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat uw ernstige psychologische problemen pas in België ontstonden en/of verergerden. U zei immers dat u in Afghanistan slechts heel weinig psychologische problemen had en er nooit voor in behandeling was geweest bij een dokter. U verklaarde dat uw psychologische problemen pas in België ernstig werden omdat u hier alleen bent en u uw familie mist (CGVS p.18). Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor de psychologische problemen waarmee u kampt, blijkt aldus nergens uit uw verklaringen dat uw psychologische toestand verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medisch-psychologische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten tweede haalde u tijdens de bevraging van uw asielrelaas aan dat bepaalde zaken voor u niet meer duidelijk zijn en dat u geheugenproblemen hebt die te wijten zijn aan uw psychologische toestand (CGVS p.23 en p.31). Ook uw advocate benadrukte dat u volgens het opvangcentrum vaak in de war bent en afwezig overkomt (CGVS p.33). Daarentegen blijkt nergens uit het medisch-psychiatrisch verslag dat uw cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Het attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Bovendien dient benadrukt te worden dat het attest slechts louter voorlopige vermoedens uit aangaande uw psychologische toestand en dat de artsen na anderhalve maand opname niets met zekerheid konden vaststellen. De behandelingen voor eventuele psychoticiteit of mogelijke katatonie brachten volgens de artsen weinig soelaas, waaruit blijkt dat de medicatie niet het verwachte resultaat bereikte. Er kan dan ook op geen enkele basis aangenomen worden dat uw psychologische toestand van die aard zou zijn dat u geen waarachtige verklaringen zou kunnen afleggen. Integendeel, uw cognitieve capaciteiten bleken afdoende uit de verklaringen die u tijdens uw asielgehoor aflegde omtrent neutrale elementen die deel uitmaakten van uw directe leefomgeving, zoals uw uitgebreide familiaal netwerk in Afghanistan. U was daarbij in staat om, op enkele uitzonderingen na, namen te noemen van heel wat ooms en tantes. U kon aan de behandelend ambtenaar een helder beeld schetsen wie waar woont of wie intussen overleden is. U kon ook de namen van hun kinderen noemen, en u kon zonder aarzelen vermelden welke uiteenlopende beroepsactiviteiten zij uitoefenen (zie vb CGVS p.9-13). U kon ook -weliswaar bondig, maar duidelijk en accuraat- vertellen over uw eigen activiteiten in Afghanistan, vb. over uw bijberoep als student, de verdeling van taken in jullie textielwinkel, en de organisatie van jullie illegale alcoholhandel (CGVS p.13-15). U vertelde dat uw broer verloofd is met een meisje uit dezelfde stam en legde de behandelend ambtenaar kort uit waarom u wel naar school kon gaan maar uw broer niet (CGVS p.7 en p.15). Het feit dat u wel in staat was om over deze neutrale elementen coherente en doorleefde, duidelijke en efficiënte verklaringen af te leggen, maar niet over zaken die direct betrekking hebben op uw asielrelaas, kan niet overtuigen. Het CGVS besluit dan ook dat u, ondanks uw psychologische problemen waarvoor het CGVS begrip opbrengt, over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te naar voren te brengen.

Ten derde blijkt uit het apothekersvoorschrift (zie stuk 7) dat u op 24 augustus 2017, een tweetal weken voor uw gehoor bij het CGVS, nog medicatie werd voorgeschreven. Hoewel noch u, noch uw advocate enige melding maakte of u al dan niet medicatie nam ten tijde van uw gehoor, dient volledigheidshalve het volgende opgemerkt te worden. Uit het loutere vermoeden dat u mogelijks medicatie nam ten tijde van het gehoor kan niet zonder meer afgeleid worden dat u niet in staat was coherente verklaringen af te leggen. Bovendien gaf u tijdens uw gehoor geen blijk van enige mate van afwezigheid of verwardheid. Zo was er een normale verloop van het gehoor waarbij vraag en antwoord elkaar vlot opvolgden. U antwoordde telkens kort maar accuraat op de vragen en nam daarbij duidelijk actief deel aan de procedure. Op het einde van het gehoor gaf u dan ook aan dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (CGVS p.32). U formuleerde telkens zonder aarzeling of voorbehoud een antwoord, waardoor het gehoor al om 12u09 beëindigd kon worden. Zoals hier boven reeds gesteld, benadrukt het CGVS aldus nogmaals dat, ongeacht de medicatie die u op het ogenblik van uw gehoor eventueel nam,

uit uw gehoor blijkt dat u in staat was uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier naar voren te brengen."

Ter terechtzitting van 28 november 2018 stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij er door haar sociaal assistent van op de hoogte te zijn gebracht dat de verzoekende partij sinds 10 oktober 2018 gecolloqueerd is in een psychiatrische inrichting.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij gedurende een zestal weken in de periode voorafgaand aan haar gehoor op 7 september 2017 alsook ten tijde van de terechtzitting op 28 november 2018 in een psychiatrische inrichting verbleef. Er worden geen medische attesten bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitieve capaciteiten aangetast waren op het ogenblik van het gehoor dat zij niet in staat was om waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot haar vluchtmotieven. Ook heeft de verzoekende partij niet gevraagd om haar gehoor van 7 september 2017 uit te stellen. Zoals in hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, kan uit het voorgelegde medisch-psychiatrisch verslag van 28 juli 2017 niet blijken dat verzoekers cognitieve capaciteiten ten tijde van haar gehoren aangetast waren dat de verzoekende partij niet in staat was om coherente verklaringen af te leggen. In het attest worden bovendien slechts louter voorlopige vermoedens geuit aangaande verzoekers psychologische toestand. Na anderhalve maand opname, waarin behandelingen voor eventuele psychoticiteit en katatonie weinig effect bleken te hebben, konden de behandelende artsen desbetreffend niets met zekerheid vaststellen. Dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verward zou zijn geweest of geheugenproblemen zou hebben gehad, vindt overigens geen steun in het gehoorverslag. Evenmin wordt dit gestaafd aan de hand van andere stukken. Terecht wordt in de bestreden beslissing gewezen op de vaststelling dat de verzoekende partij in staat bleek omtrent elementen betreffende haar directe leefomgeving coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast, dat het gehoor over het algemeen een normaal verloop kende en vraag en antwoord elkaar vlot opvolgden. De verzoekende partij weerlegt deze pertinente vaststellingen niet waar zij ze in haar verzoekschrift zonder meer betwist. De verzoekende partij betoogt dat haar psychische problemen wel degelijk een impact hebben gehad op haar vermogen om coherente en accurate verklaringen af te leggen tijdens haar gehoor, maar blijft in gebreke dit te staven aan de hand van overtuigende bewijsstukken.

De verzoekende partij wijst nog op haar relatief jeugdige leeftijd, maar licht niet toe in welke zin deze afbreuk vermag te doen aan de gedane vaststellingen. Zij blijkt op het ogenblik van de door haar aangevoerde feiten niet dermate jong te zijn geweest dat zij niet in staat zou mogen worden geacht om desbetreffend coherente en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielprocedure.

De door de verzoekende partij voorgelegde documenten werpen geen ander licht op de appreciatie van haar vluchtmotieven. Haar *taskara*, diploma van de middelbare school en de enveloppe waarin haar documenten naar België werden opgestuurd kunnen haar identiteit en herkomst uit Kaboel aantonen. Deze gegevens worden *in casu* evenwel niet betwist. Wat betreft de aanklacht wegens verzoekers vermeende betrokkenheid bij de verkoop van alcohol en de rekruteringsbrief van de taliban, dient te worden benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts voert zij aan dat zij bij terugkeer naar haar regio in Afghanistan de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, waaronder een risico op ontvoering of op afrekening. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die het bestaan van dergelijk risico in haar hoofde kunnen staven. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat zij in haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van haar psychische problematiek, dient vooreerst te worden herhaald dat uit haar verklaringen blijkt dat zij pas in België met ernstige psychologische problemen werd geconfronteerd. De verzoekende partij verklaarde dat zij in Afghanistan weinig psychologische problemen had, maar dat deze in België verergerden omdat zij hier alleen is en haar familie erg mist (stuk 5, gehoorverslag, p. 18). Verder bevat haar dossier geen elementen die erop wijzen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt te worden gevisieerd, gediscrimineerd of anderszins een behandeling te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de psychische problemen die zij op dit ogenblik zou hebben. De bijgebrachte medische stukken kunnen te dezen niet volstaan.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 (COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018; EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018; EASO Country Guidance “*Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen verweer met betrekking tot bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Wanneer, zoals *in casu*, de mate van het conflict gerelateerde willekeurig geweld niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of gebied een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt, dient men overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t.Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28) in dergelijke situatie rekening te houden met eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofdte het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze analyse in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. In dit verband dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofdte het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De verzoekende partij geeft aan met ernstige psychologische problemen te kampen sinds haar vertrek uit haar land van herkomst. Echter blijkt noch uit de bijgebrachte medische stukken noch uit andere stukken van het dossier dat de verzoekende partij ten gevolge van haar mentale toestand niet in staat zou zijn potentieel gevaarlijke situaties behoorlijk in te schatten of anderszins een verhoogd risico loopt om in Kaboel het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van

het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS